

Publicerad 2014-07-03 09:12 av anits

eget foto på min fyrfota vän Alba

Det är svårt att glömma

den morgonen

när jag vaknade

och nästan allt mitt hår

låg på kudden

jag trodde inte att det skulle

falla av så fort

som efter den första behandlingen

med cellgifter

när jag efter ett tag

vågade

se mig i spegeln

kände jag inte igen mig

du som skulle vara mitt stöd

tog fram peruken

den var jag tvungen att ha

enligt dig

så fort du åkt i väg

tog jag av den

den var varm tung

den var överhuvudtaget inget

för mig att använda

När jag var ensam hemma

och gick ut hade jag en sjal

på huvudet

eller mössan jag virkat

Jag skämdes inte för hur jag såg ut

tyvärr gjorde du det

det gjorde så ont i mig

håret kom tillbaka

det tog lite mer än ett år

då gick du med mig och handlade igen

stod till och med bredvid mig

det var länge sedan

du var alltid med till affären

trodde säkert inte att

jag kunde köra bil

det var så det kändes för mig

jag överlevde trots att oddsen

inte sa det

du överlevde inte

den stroke du fick

precis när jag färdigbehandlad

det kändes svårt

men var ändå en lättnad

sista åren tillsammans med dig

var en jobbig tid

jag övervägde att lämna dig

det behövde jag aldrig

du somnade in

blev fri från oro och ångest

anits 3 juli 2014

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren anits med Poeter.se id #21162 innehar upphovsrätten